

A Titkos Átjáró

Eredetileg a Quest magazin 2004. július-augusztusi számában nyomtatták.

Idézet: Abdill, Edward. – A titkos átjáró. 92.4 küldetés (2004. JÚLIUS - AUGUSZTUS): 128-132.

Írta: Edward Abdill

Fordította: Balla Attila

H. P. Blavatsky „A Csend Hangja” című műve rendkívüli könyv. Valójában ez egy útmutatás egy olyan élethez, amelyről azt mondják, hogy végül a megvilágosodáshoz vezet. A könyv nem mindenkinek szól. Valójában HPB „keveseknek” szentelte. Már csak az első néhány verset elolvasva kiderül, hogy miért csak kevesen veszik komolyan a könyvet.

A bevezető versek azt mondják, hogy közömbössé kell válnunk az észlelés tárgyai iránt, és meg kell keresnünk a gondolat-létrehozót. Az biztos, hogy ez nem egyszerű feladat. Keveseknek lenne kedvük kipróbálni, különösen akkor, ha ráébrednek, milyen nehézségekre, veszélyekre és önfeláldozásra van szükség ahhoz, hogy elérjük a kitűzött célt.

A „There Is a Road” című rövid esszében HPB egy titkos átjárót említ. Az esszé nem szerepel „A Csend Hangja”-ban, de mindkettő ugyanabba az irányba mutat. Míg „A Csend Hangja” az ösvény lépéseit írja le, a „There is a Road” egyszerűen erre az útra mutat, és biztosít bennünket, hogy bár meredek és bonyolult, erőfeszítéssel elérhetjük a célt. Ez a kis részlet egyszerre rávilágít a nehézségekre és azok leküzdésének lehetőségére. Így szól:

Van egy Út, meredek és bonyolult, mindenféle veszéllyel sújtva, de mégis egy Út. És az univerzum szívébe vezet.

Elmondom, hogyan találd meg azokat, akik megmutatják a titkos átjárót, amely csak befelé nyílik és az újjonc mögött gyorsan bezárul mindörökké.

Nincs olyan veszély, amelyet a rettenthetetlen bátorság ne tudna legyőzni.

Nincs olyan próba, amelyen a makulátlan tisztaság ne tudna átmenni.

Nincs olyan nehézség, amelyet az erős értelem ne tudna leküzdeni.

Azok számára, akik nyernek, minden szót felülmúló jutalom jár: az emberiség megáldásának és megmentésének ereje. Azok számára, akik kudarcot vallanak, vannak további életek, amelyekben eljőhet a siker.

A világ spirituális irodalmában az utat, ösvényt vagy utazást gyakran egy életmód metaforájaként használják. Ahogy a fizikai út haszontalan, ha nem járjuk, úgy a metaforikus életmód is haszontalan, ha nem éljük meg. "A Csend Hangjában" ezt olvassuk: "Ha nem Önmagad leszel az Ösvény, nem járhatsz az Ösvényen" (I. töredék, 58. vers) Nincs tényleges ösvény vagy út saját fejlődő énünkön kívül. Csak életmód létezik és a tapasztalatok mellyek megváltoztatnak bennünket.

Bizonyos értelemben valójában csak két út létezik. A legtöbben közülünk az érzéket választja. Ez az az út, amely mindenfajta érzéseken át kanyarog. Ezen az úton szerzett tapasztalataink azt mondják, hogy mi vagyunk az érzéseink. Ez az út nem rossz. Utazás közben tanulunk, de nagyon lassan, sok életen át.

A másik utat a mítoszok és legendák gyakran úgy jelképezik, mint azt, amelyen a halál veszélyével járnak. A jutalom azonban a végén megéri az utazáshoz szükséges összes próbatételt. Hol van az az út? Miért olyan veszedelmes, és miért titkos a hozzá vezető kapu?

Ez a kevésbé járt út az, amelynek kapuja „csak befelé nyílik és az újjonc mögött gyorsan bezárul mindörökké”. Befelé megnyílik gondolataink, érzéseink, vágyaink, reményeink, törekvéseink és eszményeink előtt. Megnyílik egy mindezeken túli valóság felé, túl azon az „én”-en, amellyel azonosulunk. Megnyílik az előtt, hogy kik és mik vagyunk valójában.

Azt gondolhatnánk, hogy tudjuk, kik vagyunk, de valójában így van-e? Talán olyanok vagyunk, mint az az ember, aki kétségbeesetten próbált felszállni egy másik járatra, miután az előzőt törölték. Hosszú sor állt a pultnál, ahol egy ügyintéző gyorsan azon dolgozott, hogy mindenkit átfoglaljon. A férfi a sor elejére rohant és közölte az ügyintézővel, hogy feltétlenül fel kell ülnie a következő járatra. Az ügyintéző udvariasan közölte vele, hogy mindenkivel közösen a sorban kell állnia. Kétségbeesésében felkiáltott: "Van fogalmad arról, hogy ki vagyok?" Ekkor az ügyintéző felvette a mikrofont, és bejelentette: "Van itt egy úriember, aki úgy

tűnik, elvesztette a személyazonosságát. Ha valaki tud segíteni neki visszaszerezni, jelentkezzen az A36-os kapunál."

Ha a befelé nyíló kapu egyszerűen csak egy kapu az énünk felé, amelyet ismerünk, akkor biztosan nem záródik be gyorsan mögöttünk mindörökre. Alig van valaki, akinek személyes természete ne változott volna valamelyest az évek során. Néha a tapasztalatunk megváltoztat bennünket. Néha a pszichoanalízis révén jelentős változásokat hajtunk végre. Ahogy öregszünk, a barátok gyakran észreveszik, hogy megpuhultunk. Az ismerős én módosítható. Be- és kiléphetünk ennek az énnek a kapuján, módosíthatjuk az „én”-t, vagy nem tetszés szerint, vagy ahogy a körülmények változásra kényszerítenek. Sőt, nincs semmi titok az ilyen kapuban.

A mögöttünk végleg bezáródó kapu nem az önelemzés kapuja. Nem kapu az önmagunkról és a világról alkotott új eszmékhez vagy elméletekhez, még csak nem is teozófiai elméletekhez. Inkább egy kapu, amely egy teljesen új tudatállapotra nyílik, a Belső Én első megtapasztalására. Ez az élmény minőségileg különbözik az „én” mindennapi tapasztalatától. Ez egy személytelen állapot, amelyben már nincs önmaga és más érzése, már nincs kettősség, hanem csak az Örökkévaló van. Mindaddig, amíg azonosulunk valamilyen bennünk lévő állapottal, és azt mondjuk: „*Ez vagyok én*”, addig fennáll a szubjektum és az objektum kettőssége. Van az én, aki megfigyel, és a tárgy, vagy tudatállapot, amelyet megfigyelnek. „*A Csend Hangja*”-ban ezt olvashatjuk:

Ha megerősödvé, lelked kilép biztos menedékéből és védőburkából kiszabadulva, ezüst fonalát megnyújtja és előretör; ha a tér hullámain önmagát megpillantva suttogja: “ez én vagyok” – tudd meg, óh tanítvány, hogy a káprázat szövevénye lelkedet rabul ejtette. (I. Töredék, 16. Vers)

Az átjáró, amely a Belső Én megtapasztalásához vezet titkos, mert teljesen ismeretlen, amíg meg nem tapasztaljuk. Addig csak elméleteink vannak róla, szavaink, fogalmaink, eszméink és hitvallásaink.

Amikor ezt a Belső Ént megtapasztaljuk, amikor egy röpké örökkévalóságig az az ÉN vagyunk, nincs idő. Nincs én. Csak az Örökkévalóság létezik. Ha egyszer ez a valóság felvillan elménkben, az átjáró gyorsan bezárul örökre, mert bármennyire is nehéz lesz az

élet a jövőben, soha nem felejthetjük el, hogy lényünk mélyén az Örökkévalóban gyökerezünk.

Azt mondják, amikor megszületünk, felvillan az eljövendő élet. Egy röpke pillanat alatt megértjük, mit kell megtennünk ebben az életben. A felvillanás csak a célunk előzetese, nem maga a cél. Életre szóló öröm és fájdalom, boldogság és bánat és mindenféle kihívás áll előttünk. Ahogyan ez a felvillanás egy élet kezdetén jön, úgy a Belső Én felvillanó felébredése is egy újfajta élet kezdetén jön. Abban a pillanatban nem értük el jobban a célt, mint amennyire a csecsemő a megélni készülő élet bevillanásában.

Egy olyan élményről szólva, mint például a meditáció során, Blavatsky ezt írja:

A néma meditáció óráiban a hallgató rájön, hogy van egy csönd tere benne, ahol menedéket találhat a gondolatok és vágyak, az érzékek zűrzavara és az elme téveszméi elől. Ha tudatát mélyen a szívébe süllyeszti, elérheti ezt a helyet – eleinte csak akkor, amikor egyedül van a csendben és a sötétségben. De amikor már eléggé megnőtt a csend iránti igény, akkor az önmagával való küzdelem közepette is megkeresi, és meg is találja. Csak nem szabad elengednie külső énjét, vagy testét; meg kell tanulnia visszavonulni ebbe a fellelgvárba, amikor a csata hevessé válik, de meg kell tennie ezt anélkül, hogy szem elől tévesztené a csatát; anélkül, hogy azt képzelné, hogy ezzel megnyerte a győzelmet. Ezt a győzelmet csak akkor lehet megnyerni, ha minden csend van kívül, mint a belső fellelgváron belül. Így küzdve, a csend belsejéből a hallgató rájön, hogy megoldotta az első nagy paradoxont. (Összegyűjtött írások, VIII. köt., 128. o.)

Nem értük el "az univerzum szívét". Inkább azt láttuk, hogy egy meredek és bonyolult út húzódik előttünk. Csak fokozatosan, kihívásokkal teli tapasztalatokon keresztül fedezzük fel, milyen meredek és bonyolult is.

Az egyik első dolog, amit észrevehetünk az úton, hogy az élet során elménk és érzelmeink erősen kondicionáltak. A legtöbb esetben automatikusan reagálunk az elénk kerülő körülményekre. Mint egy macska, amelyik arra sziszeg, aki visszaélt vele, mi is "sziszegünk" bizonyos emberekre, akik bosszantottak minket. Érzelmileg reagálunk a nézeteinket veszélyeztető gondolatokra. Ha valaki felzaklat minket, emlékezünk rá. Amikor újra

találkozunk, eszünkbe jut a felfordulás emléke, és reagálunk rá. Nem igazán látjuk az embereket olyannak, amilyenek most. Ehelyett látjuk az emlékezetünket, és reagálunk rá.

Az elménk és az érzelmeink irányítanak bennünket, bár lehet, hogy ennek egyáltalán nem vagyunk tudatában. Amíg a Belső Én alszik, nem tud semmit tenni. Számunkra nem létezik. Csak mentális és érzelmi állapotainknak vagyunk tudatában, és a megváltoztatásukra tett, gyakran gyenge próbálkozásainknak. Egyszerűen önmagunkon dolgozni az „én” belülről olyan, mintha átrendeznénk a bútorokat otthonunkban. Lehet, hogy ezzel vonzóbbá tesszük a dolgokat, de ez még mindig ugyanaz a régi ház és ugyanazok a régi bútorok.

Amint a Belső Én-ünk felébred, ráébredünk, hogy onnan kell uralmat megszerezni egész természetünk felett. Innentől kezdve meg kell fékeznünk az elmét, meg kell tisztítanunk, élesíteni kell, teljesen új utakra kell irányítanunk, és kristálytisztává kell tennünk, hogy a Belső Én akaratát végrehajtsa.

Ez egy óriási feladat. Miért? Mert a megszokott gondolkodásmódunk és cselekvésmódunk olyan erőteljes lendületet épített fel, amelyen idővel csak nagy erőfeszítéssel lehet változtatni. Az "öntisztulásról" szólva KH mester elmagyarázta Sinnettnek, hogy ez nem egy pillanat műve, hanem életek sorozatának munkája. A pszichológiai tehetetlenségre utalva hozzáteszi, hogy *meg kell semmisítenünk a valódi céllal homlokegyenest ellentétes irányban eltöltött hosszú évek hatásait.* (Levelek a Bölcsesség Mestereitől, Első Sorozat, 6. levél).

Ha azon kevesek közé tartozunk, akik az Örökkévalóval való egyesülésre vágyanak, mit kell tennünk annak érdekében? A HPB azt mondja nekünk, hogy kezdjük azzal, hogy tudatosítjuk, hogy nem csak nem vagyunk tudatlanok valódi természetünkről, hanem állandóan becsapjuk magunkat. Ezután azt mondja, hogy mély meggyőződésre van szükségünk, hogy erőfeszítéssel intuitív és biztos tudást szerezhessünk. Harmadszor – teszi hozzá – *„rendíthetetlen elszántsággal”* kell rendelkezünk ahhoz, hogy megszerezzük ezt a tudást és szembenézzünk vele. Az ilyen ismeretek csupán racionális gondolkodással elérhetetlenek. Ez a belső isteni természet felébresztése.

A HPB által említett elszántság az a hajtóerő, amely a tudás felé vezető úton tart bennünket. Ha gyenge a belső akarat, ha feladjuk, amikor az út meredek és bonyolult lesz, az igazság és az önismeret elkerül bennünket.

Felfegyverkezve azzal a fékezhetetlen eltökéltséggel, hogy olyannak lássuk magunkat, amilyenek vagyunk, a hibákkal és mindennel, megkezdhetjük a hosszú és fáradságos önátalakító utat. Sajnos nincsenek világos, részletes térképek, csak útmutatók mutatnak a végső cél felé. Egyetlen térkép sem használható, mert bár a cél mindenkinek ugyanaz, az útvonal minden utazó számára egyedi. Az út a mi életünk.

Az egyik legegységesebb útmutatás az élethez az, amelyet az egyik tanára adott Blavatskynénak. Arany Lépcsőnek hívták, és a következőképpen szól:

Tiszta élet, nyílt elme, megtisztult szív, élénk értelem, világos szellemi meglátás, testvéries érzés tanuló társunk iránt, készség tanítást és tanácsot adni és kapni, személyes igazságtalanságok bátor elviselése, elveinkért való bátor helytállás, félelem nélküli védelme azoknak, akiket igazságtalanul bántanak és folytonos éber szemmel tartása az emberi haladás és tökéletesedés eszményének, amit a titkos tudomány élénk tár – ez az az Arany Lépcső, amelynek fokain a tanuló felhághat az Isteni Bölcsesség templomához.

A felszínen az állítás világos és könnyen érthető. Az Arany Lépcsővel összhangban élni azonban sokkal többre van szükség, mint a szükséges dolgok felületes megértésére. Az ember évekig meditálhat ezeken a minőségeken, fokozatosan mélyebb betekintést nyerve azok jelentésébe, miközben megpróbálja megérteni és megélni őket.

Van egy másik útmutató az élethez: a teozófiai élet három tartó oszlopa. Ez a három tartó oszlop a tanulás, a meditáció és a szolgálat. Ebben a három minősítésben ismét mélységes jelentés rejtőzik.

A legtöbben úgy gondolják, hogy a tanulás összefügg a tudás megszerzésével. A tanulók gyakran olvasnak szövegeket, emlékeznek az olvasottakra és meg vannak győződve arról, hogy tanultak. Egy szinten igazuk van. Tudnunk kell bizonyos tényeket, ha működni akarunk a világban. A titkos átjáró eléréséhez szükséges tanulmány azonban sokkal több ennél. Egyszerűen elfogadni, amit egy spirituális elvről írnak, nem sok haszna van. Az írott szón túl kell lépnünk a belátás szintjéig. Ha átgondoljuk az általunk érzékelt igaz fogalmakat, megfeszítjük az elmét, megtapasztalhatjuk a megértés felvillanását, amely megváltoztat minket.

Az imént leírt tanulmányozás valójában egyfajta meditáció. A meditáció nem gondolkodási folyamat. Ez az elme cselekedete. A tanulás során a meditációnk egy spirituális alapelven történik, amelyet igyekszünk megérteni. A tulajdonképpeni meditáció során megpróbálunk egyesülni az Örökkévalóval. Mind a tanulás, mind a meditáció elvonja figyelmünket az „én”-ről. Mindkettő belátáshoz és átalakuló változáshoz vezethet.

A szolgálat minősége ugyan külön szerepel, de valójában az első két minősítés következménye. A tanulás, a meditáció és a szolgálat elválaszthatatlanul összefügg. A tanulás és a meditáció által megtapasztalhatjuk az emberiséggel való szorosabb egységet. Ez együttérzést eredményez, ami motiválja az igazi szolgálatot. Sok jóakarátú ember felajánlja szolgálatát, hogy másokon segítsen. Ez jó és hasznos dolog. De ha azért igyekszünk szolgálni, mert dicséretet és csodálatot akarunk másoktól, akkor szolgálatunkat az önérdek motiválja. Az igazi szolgálat egy hozzáállás és egy életforma. Azt teszi, ami helyes, függetlenül a személyes kellemetlenségektől. Az az egyszerű cselekedet, amikor valaki mosolyog egy boldogtalannak tűnő szupermarket eladóra az szolgálat.

Amikor megteszünk mindent annak érdekében, hogy örömet és harmóniát vigyünk egy embertársunk életébe, legyen az ember vagy más, akkor szolgálunk. Azok, akik igaz szolgálatot tesznek, azért teszik ezt, mert ez a természetük része. Nem tehetnek mást.

Minden érvényes útírányjelző tábla a titkos átjáró felé mutat. Rámutatnak, de nem tudnak elvezetni minket ahhoz az átjáróhoz és azon túli úthoz. Végső soron csak saját legbensőbb isteni természetünk vezethet el minket az átjáróhoz. Ez az isteni valóság átragyog minden emberen, de a legtöbben gyengén ragyog. Ez azért van, mert az egónk olyan, mint a felhők. Némelyik sötét és fenyegető. Némelyik kellemes és bolyhos, de minden felhő, minden egó különböző mértékben blokkolja a napfényt.

Egyes egyéneknél, akiket adeptusoknak neveznek, a fény a felhőtlen égbolton keresztül világít a világra. Ez a fény is befolyásolhat és irányíthat minket, de csak akkor, ha eloszlatjuk az egó felhőit. Ha mélyen vágyunk a szenvedés minden formájának enyhítésére, ha együttérzés és önzetlenség motivál, akkor automatikusan az adeptusokból sugárzó hatások folyamában vagyunk.

Ahhoz, hogy elérjük az átjárót és az utat, amely a minden szót felülmúló jutalomhoz vezet, együttérzésnek kell vezérelnie bennünket. Vasas, soha el nem múló elszántsággal kell rendelkezünk, ugyanakkor szelídek és alázatosnak kell lennünk. Fel kell öltöznünk a bátorság páncéljába, fel kell vennünk a tisztaság pajzsát, és hadonásznunk kell az értelem kardjával. Ha ezt igyekszünk megtenni, úgy gondolom, hogy be tudunk lépni az adeptusok folyamának befolyása alá és hozzájárulhatunk ahhoz.

Ha áthaladunk a titkos kapun és követjük a meredek és bonyolult utat, akkor végre eljuthatunk az önismerethez. Csak akkor leszünk szabadok. Csak akkor arathatjuk le a minden szót felülmúló jutalmat: az emberiség megáldásának és megmentésének erejét.

Hivatkozások

- Blavatsky, H. P. The Voice of the Silence. Adyar, Madras: Theosophical Publishing House, 1888
- Jinarajadasa, C. Letters from the Masters of the Wisdom. Adyar, Chennai: Theosophical Publishing House, 1988

Edward Abdill hat évig szolgált az amerikai Teozófiai Társaság Országos Igazgatótanácsában. Spanyol és angol nyelven tart előadásokat az Egyesült Államokban, Ausztráliában, Brazíliában, Angliában és Új-Zélandon. A "Foundations of the Ageless Wisdom" című videókurzusát nemzetközileg használják.